12.7. 2009 trajekt a Turkmenbaši port

Při vstupu na obrovský trajekt jsme s Knoflíkem nejprve sháněli po všech čertech děžurnyju, která by nám vydala klíče od kajuty a poté jsme s ní a s jejím velmi znuděným projevem pět minut vytahovali roletu obrovské recepce, ze které nám se zívnutím podala klíč. Nato jsme zjistili, že na postelích není povlečení, jali jsme se tedy milou paní hledat znova. Zřejmě považovala vydání lůžkovin za nadstandard, museli jsme nad ránem ještě vynaložit energii na protest proti placení v dolarech a pak si jít konečně lehnout. Spali a leželi jsme celý den abychom zaspali hlad a žízeň, bo personál se zkrátka rozhodl nechat nás během cesty zemřít. Okolo deváté večer nás ta samá děvuška vyhnala z pokoje s tím, že připlouváme k přístavu a ona po nás musí uklidit. Sami jsme se tedy uklidili do foye, bába za námi zamkla a sama šla spát! Okolo jedenácté večer jsme opravdu připluli do přístavu a hned se na nás vrhla úřednice v bílém plášti s hrozící otázkou, zda jsme plně zdrávi. Napůl zemdleni jsme jí ujistili o našem plném zdraví a za odměnu nás nechala hodinu čekat na větrné hůrce, než přijdou pohraničníci. To už jsme směli vstoupit na úřední území, které sestávalo z malého „náměstíčka", po jehož obvodu se na nás šklebilo desatero dveří. Jak jsme správně odhadli, během dalších třech hodin si nás mezi jednotlivými dveřmi úředníci přehazovali jako ping pongový míček. Nad ránem nám Tatíček z plakátu zamával a my jsme hned na parkovišti v přístavu upadli do spánkového bezvědomí.

13.7. 2009 přejezd Turkmenbaši - Ašgabat

Hned zrána na nás v těsné blízkosti moře vykoukly hnědé skály a sluníčko, které se v nich odráželo, nás hned po šesté ráno vytáhlo z pelechu. Máme před sebou dlouhou cestu a vydáváme se silnicí lemující po pravé straně Kaspické moře a po levé turkmenské skalnaté pohoří, ve kterém jsem si ještě před odjezdem představovala „ty krvelačné bojovníky". Místo nich na nás však mávají první uniformovaní muži a s úsměvem nás posílají za brány přístavu s doporučením, že nejlépe peníze pozměníme ve vesnici za 5km v prvním magazínu. Uháníme tedy za překupníkem, abychom mohli natankovat benzín a před obchodem si sedáme do bobku k ostatním, co přišli před námi, a vyčkáváme příchod kupce. Po patnácti minutách nám dochází trpělivost a mlčící odevzdanou frontu v půl osmé ráno opouštíme. Pár manatů nakonec získáváme hned u benzínky v kafíčku a v prvním větším městě vyrážíme za veksláky na bazar. Jsme nevyspalí a první turkmenské sluníčko nám už v poledne klíží oči. Dvou litrová cola nám dodává energii do žil a snažíme se zvládat neuvěřitelné celodenní horko. Na večer bystříme vodní nádrž, neomylně k ní tedy vyrážíme a hned nato se vrháme do modré slastné vody....jaká to božská komedie....po 14 dnech bordelu, prachu, špíny a vedra jsme v zeleni, kde se to zelení, u kanálu, kde kluci chytaj ryby a my si ve vodě připadáme jako kluzke rybicky. Pocit blaženosti skončil v okamžiku, kdy se na nás vrhlo hejno komárů a i tak slastně usínáme při zvucích zčeřené říčky.

14.7. 2009 Ašgabat

Do centra města jsme přijeli kolem poledne, vyjeli výtahem na Trojnóžku a potom už jsme dvě hodiny jenom tupě seděli na lavičce ve stínu a představovali si jak strašné musí být v tom horku někam chodit. Četli jsme si průvodce a říkali si jaké by to bylo, kdybychom se hnuli z místa a něco z toho viděli. Jak všichni ti cestovatelé, co tu byli, se hnali na rozvaliny v poušti a v 50C obdivovali zmizlou historii....Vždyť se v tom vedru nedá dělat vůbec nic! :OOO...Zhodnotili jsme, že nejsme cestovatelé „křížkaři" a že raději nasajeme atmosféru a seděli jsme dál....Odpoledne jsme si koupili sladkou limonádu, zmrzlinu na trhu a protože Žížale se z vedra udělalo špatně, tak ještě jednu J. Když sluníčko začalo dělat maličko stíny, vydali jsme se hledat turkmenbašiho lanovku, kterou nechal za dva miliony dolarů postavit na místní kopec a odkud se dá město krásně zhlédnout svrchu. Lanovku sice postavil, ale cestu k ní utajil, takže samotné hledání nám zabralo dvě hodiny, až se z toho uvařil i sám Šuplík. V lanovce bylo 60C. Asi takovej pocit, jako kdybychom jeli v létě v Alpách v lyžařské výbavě....Pohled na město shora nás utvrdil v tom, že Turkmenbaši byl zřejmě malý muž s malým
„píp".

Nahoře jsme však spatřili malý rybníček a tak jsme zase hned nasedli na lanovku a už jsme si to k němu hnali. Na břehu seděli kluci rybářský (Rus, Turek, Turkmen a Uzbek), hned nám našli nejlepší místečko na spaní a Uzbek s afgánským ovčákem s námi zůstal nocovat. Ráno rozlepil oči, zhodnotil jak jsme se vyspali a odešel do práce.

15.7. 2009 poušť Karakum

Mnoho mužů nás před cestou uklidňovalo, že přes Karakum byla postavena nová silnice a že nehrozí jakékoliv maléry. Nicméně rezervu benzínu a vody jsme brali za samozřejmost a vyrazili jsme. Chlapci tentokrát opravdu nekecali, silnice jako z cukru, rovná s novým asfaltem po celých 600km. Jediné, co nás sžíralo bylo vedro, a tak dokud byl u auta stín, řešili jsme situaci po místním a to rozvalit se vedle nej na zem a na chvilku si prostě schrupnout. K snídani jsme si koupili meloun a jakmile od nás zahučel, hned jsme měli o zábavu postaráno. Půl hodiny jsme sledovali brouky hovnivály, jak jsou čilí a dokážou se v takovém vedru ještě o naše kuličky poprat. Navečer jsme zajeli do vesnice Jerbent a málem z ní nevyjeli. Šuplík zahučel do navátého písku a my jsme si alespoň vyzkoušeli, že 4x4 je sice fajn, ale motor kolečka neuvede do takého drajvu, aby se z písku sám vyhrabal. Nakonec se zadařilo a se Šuplíčkem jsme dojeli k oddychu do čajchárny v bývalé vesnici Darváza. Tam na nás padla sváteční nálada a otevřeli jsme si Jiřinkovo francouzské víno. Posedávali, polehávali jsme na koberečku, na tváři zřejmě božský, spokojený výraz, a tak nás Lejla pozvala k sobě do kuchyně, ať jí služba lépe utíká. Žížala se naučila motat pelmeně, pak jsme je museli za „odměnu" sníst a jako návdavek jsme na dobrou noc dostali kefír. S poušti se spalo krásně, hvězdy jako lucerničky. Ráno jsme kolem Šuplíčka nalezli čerstvé stopy nějakého kojota, zřejmě k nám šel po čuchu J

16.7. 2009 Konya Urgenč

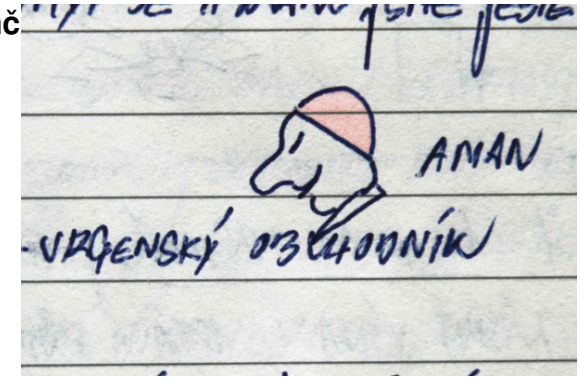

Druhou polovinu cesty pouští jsme zvládli celkem bez problémů a po 300km jsme ke konci dne dorazili do Konya Urgenče. Historická část města, kam v době činné Hedvábné stezky, přijížděli obchodníci a kde prodávali a odpočívali. Starobylý minaret, mešita, hřbitov jsou dochované dodnes (UNESCO) a správce památky v pokladně si za vstup řekl "nehorázné peníze". Usmlouvat se nám nepodařilo a ani jsme neměli příliš energie. Žáhu nad cikánskými postupy jsme si zchladili ve zmrzlině a pak už jsme jenom sledovali místní, jak památky navštěvují za účelem k tomu určeným, a to k modlení. Každou památku třikrát obešli s prsty po obvodové stěně. Naše budoucí hostitelka nám potom prozradila, že je nutné přát si během trojkolečka přání. Protože cihličky jsou pěkně oblýskané, doufám, že se všem poutníkům jejich přání splnila. My jsme potom neodolali a pár svatostánků jsme si ještě večer obešli....;). Už v pět hodin odpoledne jsme se nasáčkovali do rodiny bohatého obchodníka, který nás den předtím pozval na návštěvu. Až do půlnoci nás potom se svou ženou, pěti dcerami, tetičkami, kuchařkami a sousedkami zahrnoval jídlem a pitím, pak nám ženy ustrojili na zemi postel a protože všichni ve čtyři hodiny ráno vstávali na trh, nechali nám obtěžkaný stůl dobrotami, abychom ráno nepošli hladem.